

Köpeğin Adı Badi 32

– Ömer Faruk · 15 Ekim 2017

Hayvan barınağından gelen adamlar, beni çekeleye çekeleye götürüp kamyonetin içine attılar, boğazımdaki halkayı çıkardılar. İçeride beş-altı köpek daha vardı, sessizce bana bakıyorlardı. Kapı kapandı, hareket ettik; üç kere durduk, yeni köpekler kondu yanımıza. İçerisi tıklım tıklım oldu. Nefes almak çok zor; köpek bağırışları sinir bozucu. İçeride Aslancık da var mı diye bakındım, göremedim. Kaçmış olmalı, tehlikeleri sezmede üstüne yoktur. Hem sevindim olmayışına hem de üzüldüm. Hayvan barınağında aşı yaptılar, kısırlaştırdılar, kulaklarımıza küpe taktılar. Ameliyat sırasında bayılmış olmalı ki kendime geldiğimde gözlerimi bir süre açamadım. Sesleri duyuyordum, ama ne sesi olduğunu anlayamıyordum. Ya insan sesi ya da köpek sesiydi; başka ne olabilirdi ki. Karnımda bir acı hissediyordum, sol kulağımda da bir ağırlık ve hafif bir acı...

Kaç gün kaldık bilmiyorum, bana çok uzun geldi. Onca köpeğin arasında hırлаşarak vakit geçirmek kolay değil, zaman da uzun geliyor bu şartlarda. Görevliler lakayt, merhametsiz, tembel. Ellerinden sopa hiç eksik olmuyor, canları istediğinde de vuruyorlar. Hele bir veteriner var ki, tam bir cellat, köpekleri kesip doğrayan o. Barınak pislik içinde, her tarafı bok dolu. Ölmeyecek kadar ya da birbirimizi yemeyecek kadar yiyecek veriliyor; su bile kısıtlı.

Günler sonra... Bizi tekrar getirdikleri kamyonete bindirdiler, mecburiyetten belki de. Çünkü barınağa durmadan köpek geliyordu. Öyle ki iki adım atsan bir başka köpeğe çarpıyorsun. Bu da hırлаşmaya ve bazen de kavgaya yol açıyordu. Bu dalaşmalarda ölen köpekler de olduysa da önemli değil. Neden önemli oldu ki altı üstü bir köpek işte!

Kamyoneti ağzına kadar doldurdular. Cafer Aga'nın yanına gidiyorum diye çok seviniyordum. Gittik, gittik, gittik... Gelirken katettiğimiz yolun en az on katını katettikten sonra kamyonet durdu. Kapıyı açtılar, sekiz köpek indirildi. Burası ıssız bir yerdi, asfalt yol kenarıydı. Kapı kapatıldı, yola devam ettik. Biraz gidip durduk, gene birkaç köpek indirildi. Öncekine benzer bir yerdi. Ben en son indirilenler arasındaydım. O ana kadar hep Cafer Aga'ya götürüleceğim umudunu taşıdım. Getireceğiz demişlerdi, nasıl umutlanmam! Hatta o yüzden inmemek için direndim de. Tabii karşılığını da aldım, birkaç küfür ve sopa darbesi...

Egzosundan siyah dumanlar çıkara çıkara giden kamyonetin arkasından bakıyorum, çaresiz ve kırgınım. Beni bunlara teslim ettiği için içimden Cafer Aga'ya sitem ediyorum. Yıllardır ben ona alışmıştım, o da bana. Bakalım, her gece derdini anlatacak, konuşacak bir başka köpek bulabilecek mi?

En son indirilen yani atılan altı köpek birbirimize bakıp duruyoruz, aptal gibi. Şaşkınlık fazla sürmüyor, yerini meraka bırakıyor. Yolun karşısında bizden önce buraya atılmış olan dört köpek var. Sayıları daha fazla olabilir, benim şimdilik gördüklerim bu kadar. Dört köpeğin dördü de kulaklarını dikmiş bizi inceliyorlar. Gelişimizden memnun değiller, nasıl olsunlar ki... Yiyeceklere, içeceklere yeni ortaklar gelmişti. Tabii yiyecek ve içecek varsa! Yoksa ne mi olacak? Ne olacak, birbirimizi yiyeceğiz.

Yolun her iki tarafında birkaç plastik kap konmuş. Benim bulunduğum taraftaki kaplardan sadece birinin dibinde azıcık su var, diğerleri boş. Bunları buraya yoldan geçen hayvan seven insanlar koymuş. Bazı

insanlar, kapları su ve yiyeceklerle dolduruyorlarmış. İlk gün bir araba önümüzde durdu, içinden bir adam indi, bagajı açıp bir poşet aldı ve kaplardan birine hazır köpek maması döktü. Adam daha oradan ayrılmadan biz mamaya hücum ettik, sadece hücum eden biz olsak, karşıdaki köpekler de geldi. Benim payıma düşen mama karnımı doyurmadıysa da açlığımı köreltti.
(Devam edecek...)